

KLIC

FARNÍ ZPRAVODAJ PRO KUNOVICE A MÍKOVICE

PODZIMNÍ VYDÁNÍ 2025

VÝZVY, ÚKOLY, INFORMACE

Milí Boží přátelé,

všechny vás vítám v novém pastoračním (školním) roce. Mám naději, že jste si v uplynulých dnech fyzicky i duchovně odpočinuli. Letní měsíce nabízejí nejen příležitosti k cestování a dovoleným, ale také nejružnější duchovní obnovy a akce. Děkuji všem, kdo jste na odpočinek nezapomněli, protože odpočatý člověk může o to lépe naslouchat Bohu, může o to intenzivněji a s větším užitektem budovat Boží království. A čím více bude právě takových farníků, tím živější a duchovně krásnější bude naše farnost.

V tomto čísle, které nás má povzbudit a namotivovat na začátku deseti aktivních měsíců, si můžete přečíst nejedno svědectví plynoucí z prožívání Jubilejního roku. V papežské rubrice, která mění název na Chvilé se Lvem XIV., najdeme slova nejpopulárnějšího. Dovíme se, co nás čeká v nejbližších měsících. A mnoho dalšího.

Nyní bych se rád spolu s vámi podíval na tři skutečnosti v naší farnosti a nabídl důvody, proč jsou pro nás dobré a přínosné. Je totiž dobře, když se ptáme, proč to či ono děláme nebo máme dělat. Je dobré znát smysl.

První **PROČ** se týká breviáře (nebo také Liturgie hodin, Denní modlitba církve). Komplexně jsme se tímto tématem zabývali v minulém čísle. Nyní jen pár obecných důvodů (viz rámeček vpravo) a pár konkrétních přínosů pro nás. Když se modlíme breviář spolu ve farnosti, spojuje nás to se světovou církví, učí nás to společně modlitbě a také držet spolu tempo a mít ohled jeden na druhého.

Druhé **PROČ** se týká nyní častěji vzpomínané výuky náboženství. Proč mají naše děti navštěvovat náboženství?

Jsme smutní, že v naší farnosti nejsou společenství mladých. A právě společná

navštěva náboženství je předpokladem k vytvoření takového společenství. Takové společenství je předpokladem ke společnému životu farnosti (příprava akcí, vedení farních táborů apod.). Společný život farní rodiny je důležitý pro budoucnost farnosti.

Na formaci dětí a mládeže není nikdy brzy, ba naopak, je dobré začít utvářet společenství těch, které spojuje víra v Boha, už v předškolním věku. A právě proto tolik apeluji na to, aby se dříve či později podařilo vytvořit zázemí s katechézí pro předškoláky při nedělní mši svaté, aby všechny pokřtěné děti ve školním věku navštěvovaly výuku náboženství a aby byly tyto hodiny dobře připravené. S tím pak souvisí také respektování toho, že našim dětem někdo věnuje čas, síly a s tím související materiály.

Poslední **PROČ** se týká dětské scholy a ministrantů. K čemu je to dobré? Zpívat ve schole nebo být ministrantem není nějaký „kroužek navíc“. Není to volnočasová aktivita. U dětí, které mají své místo v kostele, své zapojení při liturgii, se dá předpokládat, že ve chvílích krize své víry budou mít vrstevníky, o které se mohou opřít. Proto je v každé farnosti důležitá schola (a nemusí být jen jedna) a ministranti. Dobře vedené ministrantské společenství je navíc podhoubím pro přijetí povolání ke kněžství.

Děkuji všem, kdo o těchto věcech přemýšlíte. Přeji hodně sil do nastávajících měsíců a radost ze spolupráce na Božím díle spásy.

Váš P. Ladislav

PROČ SE MODLIT BREVIÁŘ?

1. Povzbuzuje vás k tomu vlastní nauka církve.

V dokumentu II. vat. koncilu Sacrosanctum Concilium.

2. Je základem života modlitby.

Svým rozvržením poskytuje ideální modlitební plán.

3. Ponoří vaši modlitbu do Písma.

Tvoří ji předně Žalmy a dalších úryvky z Nového a Starého zákona.

4. Provede vás liturgickým rokem.

Odráží podstatu každého liturgického období.

5. Je skvělou modlitbou na cesty.

Podrží vás, když se změní váš denní rozvrh. Díky mobilní aplikaci jej může mít každý u sebe.

POUŤ DO ŘÍMA V JUBILEJNÍM ROCE 2025

Myšlenka, která předcházela této pouťi, se zrodila o dva roky dříve v létě 2023 v Římě. Tenkrát jsme si slíbili, že se sem vrátíme ve Svatém roce a projdeme každou svatou bránou. Koupili jsme si prasátko a poctivě každý měsíc krmili.

Organizace naší pouti začala koncem roku 2024, kdy jsme nasadili našeho „hackera“ na levné letenky a levné ubytování s tím, že pokud bude dostupný termín únor – červen, tak letíme. Jenomže jubilejní rok zdražil ubytování na astronomické částky a letenky nebylo možné sehnat za normální cenu. Myšlenka pouti ve

Svatém roce se začala pomalu rozplývat. Vkládáme vše do rukou našeho Pána a naší nebeské Matky a – buď/anebo. Také zdravotní stav papeže Františka nebyl vůbec dobrý. Domluva o pouti byla jasná – pojedeme, až bude v Římě klid.

Před zahájením postní doby jsme si udělali malé posezení a při různých rozpravách naskočila opět chuť to zkusit. Opět jsme nasadili domácího vyhledávače a ejhle, druhý den bylo ubytování přímo ve Vatikánu (10 minut pěšky od Baziliky sv. Petra) a letenky (úterý až sobota), zkrátka ideál. Krakow – Řím – Krakow, termín 6. 5. 2025 – 10. 5. 2025 a už jsme vyhlíželi Velikonoce a pak Říííím. Vše se nám v dobré obrátilo. I papeže Františka pustili z nemocnice, že je mu lépe a chce pracovat.

Jak všichni vědí, radost ze vzkříšení Krista přešla druhý den ve smutek a prázdnotu (Sede Vacante) povoláním Kristova náměstka do nebe. Radost z nadcházející cesty opadla s vědomím, že Řím/Vatikán bez papeže bude polovina. Velmi rychlé stanovení konkláve na termín 7. a 8. května v nás vyvolaly nepopsatelné pocity radosti, požehnání a Boží náklonosti. Být u volby papeže přímo ve Vatikánu je zážitkem na celý život. A nám to bude nezaslouženým darem!

6. 5. večer odlétáme a s pomocí Boží jsme něco málo po půlnoci v našem vatikánském bytě. První den vstáváme do krásného dne s vědomím, že dnes započne volba a my budeme někde tam. Cestou na Svatopetrské náměstí se

dostáváme do davu, který nás pomalu dostává k bazilice. Znalí poměrů víme kudy a najednou nás vedou za hlavní oltář sv. Petra na mši svatou. Čekající nechápavě, jak jsme se tam vůbec dostali, přichází 188 kardinálů, aby obětovali tuto mši za volbu nového papeže. To už vám emoce nedovolí nic než proud slzí, pocit radosti a štěstí. Kardinálové stojí vedle vás, na oltář dosáhnete rukou a to, že Ježíš stojí uprostřed a jednoho z nich si vybere – cítíte po celém těle. Mše svatá končí a nás vyvádějí z baziliky. Zase nás zastavují, ať necháme projít všechny kardinály (takže budoucího nového papeže jsme určitě viděli). Když vám takto začne den, co bychom ještě mohli chtít? Jenom jsme neprošli svatou branou, takže je jasné, že se sem

musíme ještě vrátit. Po takové dávce emocí vám pořádně vyhládne. Volba je jasná, Pizzeria La Vittoria a špagety carbonara. Doporučujeme, jsou opravdu výborné. Přejezd MHD (1,20 eur – 90 minut) k Bazilice sv. Pavla za hradbami a konečně procházíme první svatou branou. Nádherná, obrovská bazilika, jedna ze čtyř major bazilik. Najdete v ní vyobrazení všech papežů, ostatky sv. Pavla a nejlepší obchod se suvenýry. Zůstáváme na mši svatou a poté se ubíráme vyčerpaní zpátky do „našeho bytu“. Plánujeme další den, štamprla na dobrou noc a spát.

Den druhý. Přejíždíme metrem, náměstí Piazza di Santa Maria Maggiore, a míříme k bazilice Panny Marie Sněžné. Chceme projít svatou branou č. 2 a poklonit se při

hrobu papeže Františka. Je asi 10 hodin ráno a stejnou myšlenku mělo asi 100.000 lidí. Měníme proto plán a pěšky přecházíme k bazilice sv. Jana v Lateránu (Lateránská bazilika, major, do 14. století sídlo papežů). Procházíme svatou branou a necháváme se opět unášet velikostí, nádherným zdobením a množstvím ostatků a relikvií, jako jsou relikvie lebek svatých Petra a Pavla, dřevěný stůl Poslední večeře, relikvie sv. Jana Křtitele, sv. Jana Evangelisty a mnoho dalšího. Čas strávený uvnitř nemáme omezen, není tedy divu, že jedna dvě hodiny uletí jako pár minut. Přecházíme hned vedle na Scala Santa – svaté schody, po kterých kráčel Ježíš k Pilátovi (přenesené do Říma ve 4. století sv. Helenou). 28 schodů vystupujeme v tichosti a po kolenou v modlitbě za každého ve svém srdci. Velmi silný duchovní zážitek (i pro kolena).

Vracíme se zpět k Panně Marii Sněžné a po cestě dáváme malé občerstvení. Přicházíme ke kontrolám u vstupu do baziliky, jako zázrakem bez fronty. Pomalu přicházíme k hrobu papeže Františka. Střelná modlitba – úklon a hlavně nezdržovat. Procházíme celou bazilikou opět s úžasem a pokojem. A ejhle, za chvíli začíná mše svatá. Boží!!! Sedáme si skoro před oltář, hned vedle hrobu Františka, a noříme se do tajemství eucharistie. Po přečtení evangelia projede bazilikou vlna něčeho nepopsatelného. Najednou všem bliká, vrní mobil – zpráva „HABEMUS PAPAM“ máme papeže. Poté, co to oznámili i knězi, který měl homilii, tudíž nic netušil, dostala mše spád střelné modlitby. Ikonicky sedíme u papeže Františka, který v ten moment předal Kristovu církev novému

správcí. Římem duní zvony z každé věže a všichni směřují na Svatopetrské náměstí. Rychlé pozdravení Panny Marie Sněžné a honem na metro. Do metra se dostáváme na prvních 20 schodů, okamžitě se otáčíme. S pomocí Boží se dostáváme na světlo světa, okamžitý kolaps dopravy na sebe nenechal dlouho čekat. On-line se připojujeme na Svatopetrské náměstí a sledujeme, koho si Pán vybral. Po hodině a půl přijíždí první autobus, do kterého nasedáme. Zpět do Vatikánu se dostáváme pozdě, tak volíme sprchu, večeři a postel. Plánujeme páteční den – volba je jasná. Jestli se dostaneme do svatopetrské baziliky, tak tam strávíme celý den.

A taky že jo, úplně s přehledem se dostáváme přes kontroly a scannery na náměstí Sv. Petra a běžnou pěší kolonou směřujeme ke svaté bráně, modlitba poutníků, jako u každé z bran, dotek/pohlazení a jsme uvnitř. Dáváme si „rozchod“ – někdo adorace, někdo růženec, prostě čas na dívání, modlení, rozjímání dle vlastních potřeb. Je to tak monumentální a duchovní stavba, že člověk asi nikdy nebude schopen pojmout něco tak Božího, i kdyby tam stál postě... V domluvený čas se stavíme do řady na výstup do kopule. Mraky schodů a jsme v první fázi výstupu –

na terasách střechy baziliky. Malé občerstvení z místního bufetu, kafičko a pokračujeme vzhůru. 360st. rozhled na Řím je dechberoucí. Scházíme dolů a rovnou do katakomb pod bazilikou. Zvláštní pocit procházet se mezi sarkofágy zemřelých papežů, biskupů a dalších „celebrit“. Ovšem pohled na hrob sv. Petra vás také nenechá úplně v klidu. Velmi silné místo... Vyčerpaní velikostí baziliky a její duchovní vahou se shodujeme, že je potřeba to spláchnout pivem a zajistit něčím dobrým. Pozdní oběd či brzká večeře nám pomalu sedá, a tak se vydáváme na noční

Řím. MHD nás přiváží skoro až ke Koloseu – za tmy má úplně jiné kouzlo. Procházíme pozůstatky a vykopávkami starého Říma. Opět znalí trasy scházíme městem dolů k řece Tibeře, kolem největších lákadel a turistických TOP míst, fontána di Trevi, Pantheon (u kterého nám holky zazpívají hymnu poutníků – odměněny velkým potleskem) a další památky. Na malém náměstíčku piazza Sant'Ignazio se před nočním ruchem Říma schováváme do chrámu sv. Ignáce z Loyoly. Chrám, kterým tichounce zní zvuky klavíru, dodává místu nebeský pocit pokoje a klidu, až se vám nechce odejít. Sotva stiháme poslední bus... Na byt se dostáváme v pozdních nočních hodinách, ale stálo to za to! Honem něco málo pobalit a spát.

Ráno dojíždáme ledničku, zbytky nákupů a opouštíme „náš“ vatikánský byt, klíče do schránky a tradá pěšky na naše oblíbené Svatopetrské náměstí. Za televizními štá-

by celého světa objevíme krásnou útulnou kavárnu – cappuccino a croissant je jasná volba. Přesouváme se do stínu sloupů a na schodech absorbujeme ještě kousek atmosféry poutníků z Mexica, Brazílie, kteří završují svou pouť tancem a zpěvy před bazilikou. Stejně tak i my jsme skoro u konce naší poutě. Sedáme na bus a přejíždíme k Panně Marii Sněžné, odkud je kousek hlavní vlakové nádraží Termini. Svěřujeme Jí cestu, prosby a díky za vše. Pomalu dupeme na vlakáč a jedeme na letiště... Poslední římské pivo a letíme... Z poutníků naděje se stali POUTNÍCI S NADĚJÍ – díky Bohu – ARRIVEDERCI ROMA.

poutníci z Kunovic

RŮŽENCOVÁ CESTA V RODINÁCH

Měsíc říjen je měsícem modlitby svatého růžence. V naší farnosti jsme před časem vytvořili pomůcku pro společnou modlitbu v rodině s malými dětmi. Ta bude k dispozici v sakristii farního kostela **v pátek 3. října**. Zmíněné podklady je možné vypůjčit buďto na víkend nebo na všední dny. V tomto období by se měla rodina sejít ke společné modlitbě. Je už na dané rodině, zda zvládne celý růženec nebo některý z desátek. Vzádu na stolečku je možné se zapsat – zapojit.

Předání proběhne vždy v pátek a v pondělí nebo dle vlastní domluvy. Přejí krásné a požehnané chvíle při společné modlitbě.

P. Ladislav

Milion dětí se modlí růženec za jednotu a pokoj

Pojďte se přidat v pátek 3. října 2025

v 17.30 hodin (přede mší svatou) ve farním kostele v Kunovicích.

VŠICHNI JSME NA PALUBĚ

Nabízím k zamyšlení text promluvy z oslavy 25. výročí kněžského svěcení.

Jsou promluvy, které člověk chystá den nebo několik dní dopředu, ale pak jsou ty, nad kterými přemýšlí v řádu měsíců. A tak jsem se s výhledem na toto kněžské výročí zamýšlel nad životem komunity, kterou nazýváme farnost.

Často čekáme, co odněkud přijde. Co udělá biskup, kněz nebo někdo jiný. Život farnosti ale nespočívá v čekání. Tak to nefunguje ani v rodině. A farnost je určitým druhem rodiny, kde má každý přemýšlet, co mohu udělat já. K čemu mám obdarování nebo k čemu si chci vyprosít sílu. A když mě něco napadne, nabídnu to panu faráři... ne aby zrealizoval mou myšlenku, ale nabídnu mu, že to udělám.

Nejdříve si ale ukažme čtyři takové modelové postoje, které mezi Božím lidem nacházíme.

Lavička

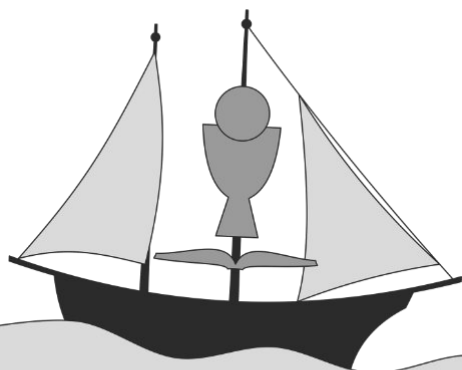
Je to takový ten postoj člověka sedícího na lavičce v parku a pozorujícího okolí. Všechno jde kolem něho. Občas si o někom něco pomyslí, někoho zhodnotí, ale vlastně to jde všechno kolem. „Netýká se mě to. Já si tady žiju svůj život a nic mě nezajímá.“ To vše má společný jmenovatel lhostejnost. A to není dobře.

Kino

Církev nebo farnost se nedělí na dvě skupiny, kdy jedna je v hledišti a druhá na jevišti. Život farnosti není o tom, že jedni něco předvádějí a ostatní konzumují. Jsme tady, abychom se obohacovali navzájem. Jednou povzbudím já tebe, podruhé ty mě. Všichni musíme být vtaženi do děje.

Supermarket

Církev není ani supermarket. Už jsou ty tam doby, kdy byla nabídka nejrůznějších aktivit, tak jako plný regál v supermarketu, a člověk by se procházel a vybíral si, co se mu hodí. Už není tolik času to připravovat. Není ani tolik kněží, kteří by se toho účastnili. Je potřeba se zaměřit na to důležité, podstatné. A do toho se zapojit. Samozřejmě jsou programy pro děti, jsou programy pro dospělé, programy pro něja-

**CÍRKEV SE PODOBÁ LODI, KDE MÁ KAŽDÝ SVÉ MÍSTO I ÚKOL.
JE POHÁNĚNA EUCHARISTIÍ A BOŽÍM SLOVEM A JEJÍ KAPITÁN JE KRISTUS.**

kou specifickou skupinu. Ale obecně je tu všechno pro mě. Měl bych toho využít. Už není prostor k tomu, aby se připravoval program „na sklad“.

Lod'

Církev se podobá lodi. Toto je pozitivní příklad. Všichni jsme na palubě, všichni musíme spolupracovat, každý má své místo a svůj úkol. Tato loď je poháněna eucharistií a Božím slovem a její kapitán je Kristus. Každého je zapotřebí, aby loď, tedy církev, plula.

Když máme být aktivní a činní, je třeba čerpat u pramene. Není možné zůstat u toho, že se rozhodneme, a pak pracujeme ze svých sil. Proto máme chvíle, jako je mše svatá, ale také chvíle, jako je adorace. Tak, jako se rodina schází při velkých oslavách, tak se farnost schází při mši sva-

té. A tak, jako je třeba, aby táta domluvil mezi čtyřma očima synovi nebo máma objala své dítě, tak je důležitá osobní modlitba nebo intimní adorace. Moc děkuji všem, kdo se o takový model církve snažíte.

Do této rodiny je pak poslán kněz. Nemá svou rodinu, ale jeho rodinou je farnost. Díky vám, kteří to tak vnímáte. Kněz není dokonalý. Není na kapitánském můstku. Je jeden z vás, je na lodi. Ve mši svaté je jedna modlitba, kterou neslyšíte (šeptem), při které kněz dává pár kapek vody do kalicha s vínem. Je to symbol. Kněz je tou kapkou vody, která se musí spojit s vínem, tedy s Kristem. Jen tak se může naplňovat Ježíšovo dílo. Kněz sám je slabý a hříšný, ale Ježíš je ten, který posvěcuje.

P. Ladislav

SOUTĚŽ

Milý čtenáři,

ať jsi dítě, muž či žena, máš nyní příležitost vyhrát krásnou publikaci ve své kategorii, tedy takřka šitou sobě na míru. Je to jednoduché. Stačí se ohlédnout za letními měsíci a vybrat jednu fotografii z místa nebo situace, která Tě něčím oslovila. Nebudeme hodnotit uměleckou kvalitu fotografií, důležitý je jejich příběh. Ten buď vypoví sám snímek nebo jej můžeš stručně vypsát sám. To vše pošli na farní e-mailovou adresu (fakunovice@ado.cz) **do konce měsíce října**.

V redakci se již nyní těšíme na fotografie a Ty se těš na možnost výhry:

Některé **z dětí** (kategorie dítě) získá krásné komiksové zpracování životů svých – Tisíce různých cest.

Jedna **z žen** (kategorie žena) si může přivlastnit skvělý duchovní deník s biblickými ženami – Já sním).

Někdo **z mužů** (kategorie muž) se může usmívat nad stránkami myšlenek brněnského biskupa Pavla Konzubla – Humor jako lék.

A to stojí za to, ne?

P. Ladislav

CARLO ACUTIS: SVĚTEC DIGITÁLNÍ GENERACE

Kdybyste ho potkali na ulici, nejspíš by vás ničím zvláštním neupoutal. Mikina, tenisky, batoh na zádech. Jako každý jiný patnáctiletý kluk. Carlo měl rád zmrzlinu, videohry, fotbal. Byl vtipný, citlivý a trochu introvert. Taky miloval počítače – dokázal si sám naprogramovat web nebo udělat grafiku. Všechno, co dnešní kluk.

Ale jedna věc na něm byla jiná. Odmala se nechal vést Bohem. A nebylo to v tom, že „jen“ chodil do kostela. Opravdu Boha miloval. Bral ho vážně, jako nejlepšího přítele. K prvnímu svatému přijímání šel už v sedmi letech. A od té doby nebylo dne, kdy by nepřišel do kostela. Poznamenal si:

„Když se vystavíte slunci, opálíte se. Když ale stojíte před eucharistickým Ježíšem, stanete se svatými.“

Každý den chodil na mši svatou, denně adoroval. Každý den se modlil růženec. Ale zároveň se smál, hrál hry na počítači nebo fotbal s kamarády a řešil běžné věci. Ukazoval, že víra a běžný život se nemusí vylučovat. Že svatost není jen pro mnichy nebo staré babičky, ale že můžeš být svatý i v mikině s kapucí.

Za svou víru se nestyděl ani ve škole a na mši svatou zval často i své spolužáky. A k tomu si často kladl otázku: čím to, že jsou takové fronty na rockové koncerty a do kin, ale žádné fronty na Ježíše v Eucharistii? Kdyby lidé věděli, o co přichází, byly by kostely přeplněné k prasknutí!

Často se zpovídal a ujišťoval: „Stejně jako pro let balonem je třeba odejmout závaží, také duše k tomu, aby se mohla pozvednout k nebi, potřebuje

odstranit ze sebe ta malá závaží, lehké hříchy."

Přestože pocházel z dobře situované rodiny, žil velmi skromně, a hlavně nezapomínal na druhé. Když mu maminka chtěla koupit druhé boty, s díky je odmítl a spokojil se s jedněmi. Nelíbilo se mu třeba ani to, když si maminka chtěla koupit drahý pletový krém – peníze chtěl raději použít pro hladovějící. Večer nosíval jídlo těm, kdo žili na ulici, někdy část své vlastní večeře. Žebrákovi koupil spacák z vlastního kapesného.

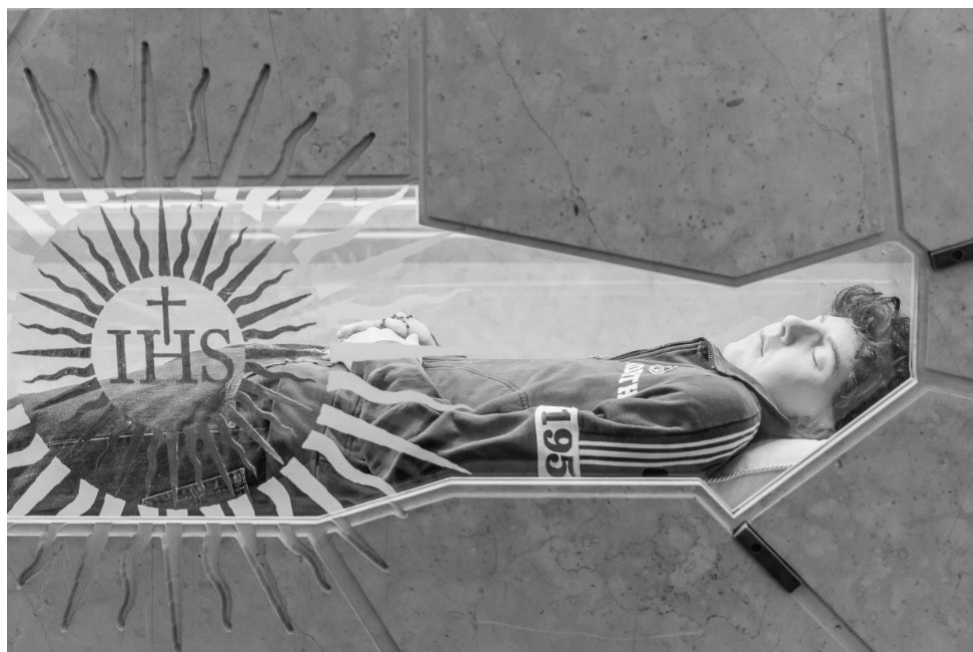
Zajímal se o programování a stříhal videa. Byl zapálený do informatiky, jeho přátelé a někteří informatici z oboru ho považovali za génia. V úžasu a nechápavě pozorovali, že rozumí problematice, kterou znali jen ti, kdo studovali informatiku. Svou lásku k moderním technologiím vyu-

žil k a vytvářel virtuální expozice o otázkách víry.

V patnácti onemocněl akutní leukémií. Šlo to rychle. Věděl, že umírá, ale bezvýhradně to přijal. „Nabízím Pánu utrpení, které budu muset snášet, za papeže a za církev a abych nemusel být v očistci, ale mohl jít přímo do nebe," řekl svým rodičům. Zemřel jen několik dnů poté, co mu byla stanovena diagnóza, 12. října 2006.

Když ho papež Lev XIV. na Svatopetrském náměstí v Římě 7. září 2025 svatořečil, řekl něco, co zůstalo v srdci mnoha lidí: „Carlo Acutis je výzvou pro nás všechny, zejména pro mladé, abychom nemrhali životem, ale nasměrovali ho vzhůru a učinili z něj mistrovské dílo."

Carlo sám říkal, že Eucharistie je jeho „dálnice do nebe". A právě díky tomu, co pro něj znamenala mše svatá, začal pra-

covat na výstavě eucharistických zázraků, kterou sdílel na internetové stránce. Chtěl lidem ukázat, že Ježíš není jen „někde nahoře“, ale skutečně živý. I dnes. I v kostele vedle vašeho domu.

Je zvláštní, že tento mladík, který umřel tak brzy, dnes inspiruje miliony lidí po celém světě. Snad právě proto, že ukázal, že nemusíš být bezchybný, aby ses stal svatým. Že jde žít v dnešním světě a být svatý. Protože svatost je v tom, že milujeme. Celým srdcem. A že se necháš Bohem vést, i když máš v hlavě spoustu otázek a v ruce třeba ovladač od PlayStationu.

Carlo žil krátce, ale naplno. Nečekal, až bude velký. Až bude mít čas. Až bude všechno ideální. On žil teď. S Bohem. S úsměvem. A to je možná to nejdůležitější, co nám zanechal.

PS

Carlo byl jedináček. Pro jeho rodiče tak byla jeho nečekaná smrt bolestnou ztrátou. Přesně v den čtvrtého výročí Carlovy smrti se jeho matce ve 44 letech narodila dvojčata – Francesca a Michel, kteří byli společně s rodiči Andreem a Antonií účastní Carlova svatořečení.

Stanislava Fojtová

Milí farníci,
s velkou radostí můžeme oznámit,
že ostatky sv. Carla Acutise navštíví i naši farnost.
A to o adventním víkendu 5. – 7. prosince 2025.

DÁLNIČE DO NEBE A CESTA K VÝŠINÁM

SVATOŘEČENÍ CARLA ACUTISE A PIERA GIORGIA FRASSATIHO

U příležitosti svatořečení bl. Carla Acutise a bl. Piera Giorgia Frassatiho, dvou inspirujících osobností nejen mládeže, jsme se dne 4. 9. 2025 vydali na poutní zájezd do Itálie. Přestože trval jen několik dnů, od čtvrtku do pondělí, předčil naše očekávání, neboť ze získaných zážitků a obdarovaných milostí budeme čerpat po celý zbytek života.

Oba noví světci jsou pro nás vzory každodenní svatosti, která je přístupná pro všechny generace. Jak při slavnostní kanonizační mši svatě pronesl papež Lev XIV., oba byli svědky víry naší doby, povzbuzují nás o usilování nebe, vyzařovala z nich radost a naděje. Jsou inspirací zejména pro mladé lidi hledající víru a smysl života. Tito nově svatořečení jsou pro nás výzvou k tomu, abychom nemrhali životem, ale nasměrovali ho vzhůru k Bohu. Je možné o nich dohledat spoustu informací, o kterých se zde nebudeme rozepisovat, ale zaměříme se na to, co jsme jako poutníci naděje osobně prožili.

O životě a odkazu Carla Acutise jsme se postupně dozvídali informace, díky nimž nám vstoupil velmi hluboko do našich srdcí. Carlo nás doslova uchvátil svou radostí z evangelia a každodenní touhou po Eu-

charistii. Je pro nás velkou inspirací, neboť nám svým životním příběhem ukázal, že je i v současné době možné žít život naplno s Ježíšem. Carlův vnitřní svět asi nejlépe vyjadřuje jeho věta: „Eucharistie je moje dálnice do nebe.“

Na jeho přimluvu, po modlitbě nověny, byly opakovaně vyslyšeny naše prosby. Letos na jaře jsme měli možnost uctít jeho relikvie ve farnosti Staré Město, což byl pro nás silný zážitek. Když se poté naskytla příležitost poutě na svatořečení, s radostí a plni očekávání jsme ji přijali. Tuto pouť jsme chtěli pojmut jako projev díky za vyslyšení našich proseb a také jako možné povzbuzení ve víře.

Nejmladšímu poutníkovi naší skupiny bylo asi 10 a nejstaršímu téměř 85 let. Je zřejmé, že Carlo svým příkladným životem oslovuje nejen mladé lidi. Příjemným bonusem byl duchovní doprovod kaplana pro mládež a dvou mladíků z našeho kraje, kteří projevíli touhu stát se kněžími. Díky naší skvělé průvodkyni a přítomnosti kaplana byla v pátek v Assisi a v sobotu v Orvietu, místu, kde je uložena vzácná relikvie (korporál) týkající se eucharistického zázraku z Bolseny z roku 1263, sloužena mše svatá.

si, protože do Assisi jezdil často na prázdniny a přál si být zde pochován. Zemřel 12. října 2006 ve věku 15 let na agresivní formu leukémie. Blahoslavený byl 10. října 2020 a svatořečený 7. září 2025.

Prošli jsme několika Svatými branami. Navštívili jsme spoustu krásných míst, včetně Bolseny a Orvieto, kde je gotická katedrála, která je považována za jednu z nejkrásnějších v celé Itálii. V Římě jsme v bazilice sv. Klimenta mohli uctít ostatky sv. Cyrila, jednoho z našich věrozvěstů, a poté v papežské bazilice Santa Maria Maggiore uctít ostatky nedávno zesnulého papeže Františka.

Navštívili jsme město Assisi, kde jsme měli možnost se pomodlit a uctít ostatky sv. Františka, sv. Kláry i sv. Carla Acutise. Silné emoce jsme pocítili zejména u místa posledního odpočinku sv. Carla v bazilice Santa Maria Maggiore v Assisi, slovy jen obtížně vyjádřitelné. Při spatření jeho mladého těla v prosklené rakvi nás zaplavily smíšené pocity, neboť doma máme děti v podobném věku. Smutek a úzkost, ale i radost z jeho blízkosti i očekávaného svatořečení. Žil v naší době a svým životem nás inspiroval. Jeho životní příběh a možnost vyjádřit mu úctu vzbudily v nás touhu po ještě intenzivnějším spojení s Bohem a Pannou Marií.

Místo jeho posledního odpočinku je jednoduché a prosté. Žádné okázalosti. Za svůj životní vzor si zvolil sv. Františka z Assi-

Hlavní program naší poutě, účast na kanonizační mši svaté, se udál v neděli 7. září 2025 na náměstí sv. Petra ve Vatikánu. Byli zde věřící z různých koutů světa, kteří plni nadšení očekávali zahájení bohoslužby s obřadem svatořečení. Překvapením byl zcela nečekaný vstup papeže na náměstí před bazilikou před zahájením liturgické slavnosti, kdy přišel pozdravit zejména mnoho mladých lidí, rodiny obou blahoslavených, oficiální delegace, biskupy a kněze, kteří na tuto radostnou událost přijeli.

Obřad svatořečení byl pro nás velmi dojemný. Možná to bylo i tím, že kanonizaci Carla byli osobně přítomni jeho rodiče i sourozenci – dvojčata Francesca a Michele, kterým je nyní 15 let, tedy tolik, kolik bylo Carlovi, když v roce 2006 zemřel. Po-

druhé v historii byli rodiče přítomni kanonizace svého dítěte, což je samo o sobě výjimečné. Na velkoplošných obrazovkách umístěných na náměstí před bazilikou bylo možné spatřit i tvář matky, jejíž syn se právě stal svatým. Nemůžeme mluvit za ostatní, ale pro nás to byl velmi hluboký zážitek radosti a duchovního povzbuzení. Po skončení slavné mše svaté jsme měli možnost pozdravit papeže Lva XIV., který i přes vysoké teploty, které v tu dobu v Římě panovaly, projížděl kolem přítomných ve svém papamobilu a všem žehnal. Události spojené s touto slavností vnímáme jako radost pro každého jednoho z nás. Osobní přítomnost při svatořečení dvou mladých světců nám dala posilu pro intenzivnější život s Ježíšem a prohloubení úcty k Eucharistii.

Jsmo velmi vděční Bohu za milost vykonal tuto životní pouť, která byla radostnou a výjimečnou událostí nejen v našich živo-

tech, ale i v dějinách církve, neboť byl svatořečen nejmladší světec a současně první milenál, a to novým papežem poprvé předsedajícím kanonizační mši svaté.

Kéž jsou tito noví světci velkou inspirací nejen pro mladé lidi. Neváhejme se na ně obrátit s prosbou, aby nám u Boha vyprosili to, co potřebujeme, ale i to, o čem nevíme, že potřebujeme. Každý postrádáme něco jiného, všichni však potřebujeme nové, hlubší obrácení, důvěrnější sjednocení s Ježíšem, abychom dokázali svůj život prožít tak krásně a naplno, jako sv. Pier Giorgio Frassati a sv. Carlo Acutis. Učme se být ohleduplnější a všímavější k potřebám druhých, mějme srdce planoucí láskou k Bohu. Nezaměřujme se na materiální svět, ale na vše nekonečné a nepomíjivé a po vzoru sv. Carla Acutise se snažme využívat technologie moderní doby zejména k šíření dobra a víry.

Pavlaína a Petr Pehalovi

CHVÍLE SE LVEM XIV.

Nabízíme několik střípků z myšlenek papeže Lva XIV.

Co je to vlastně štěstí? Jaký je skutečný smysl života? Co nás osvobozuje od bezvýznamnosti, nudy a průměrnosti? Plnost našeho bytí nezávisí na tom, co nahromadíme, ani na tom, co vlastníme. Je spíše spojena s tím, co s radostí umíme přijímat a sdílet.

Pokud máme spolupracovat na velkém díle jednoty a lásky, snažme se to především činit svým chováním v každodenních situacích, počínaje pracovištěm. Každý z nás může utvářet jednotu skrze svůj postoj ke kolegům, trpělivě a pokorně překonávat nevyhnutelná nedorozumění a vyhýbat se předsudkům, a to s notnou dávkou humoru, jak nás naučil papež František.

Není nic lidštějšího, nic více božského, než umět říci: potřebuji. Nebojme se žádat, zejména když se nám zdá, že si to nezasloužíme. Nestydíme se napřáhnout ruku. Právě v tomto pokorném gestu se totiž ukrývá spása.

Žijeme v době, která odměňuje soběstačnost, efektivitu, výkonnost. Evangelium nám však ukazuje, že míra naší lidskosti není dána tím, čeho můžeme dosáhnout, ale schopností nechat se milovat a v případě potřeby i pomáhat.

Bůh nezachraňuje tím, že poráží zlo silou, ale tím, že plně přijímá slabost z lásky. Na kříži nás Ježíš učí, že člověk se nerealizuje v moci, ale v důvěřivé otevřenosti vůči druhému, dokonce i když je k nám nevlídný a nepřátelský. Spása nespočívá v autonomii, ale v pokorném uznání vlastní nouze a ve schopnosti ji svobodně vyjádřit.

Nestačí vyznávat víru slovy, jíst a pít s Kristem při slavení eucharistie nebo dobře znát křesťanské učení. Naše víra je autentická, když zahrnuje celý náš život, když se stává kritériem pro naše rozhodnutí, když z nás dělá ženy a muže, kteří se angažují pro dobro a riskují v lásce, tak jako to udělal Ježíš.

Povzbuzuji vás, abyste odmítli nebezpečný a sebedestruktivní způsob uvažování, který tvrdí, že se nic nemůže změnit.

Každý projev ochoty, každý nezištný skutek, každé předem nabídnuté odpuštění, každá trpělivě přijatá námaha je způsobem, jak připravit místo, kde může Bůh přebývat.

Hlásat, že naděje nezklame, někdy znamená jít proti proudu, dokonce proti zjevným bolestným situacím, které se zdají bezvýchodné. Ale právě v takových chvílích se nejlépe projevuje, že naše víra a naděje nepocházejí z nás, ale z Boha.

*vybrala
Stanislava Fojtová*

Autoři fotografií a ilustrací:

Adobe Firefly: 20 nahoře

Archív rodiny Turčinkovy: 4, 5, 6, 7

Archív rodiny sv. Carla Acutise: 15

Archív rodiny Pehalovy: 16

Člověk a víra – Dorota Bužková: 18

Vojtěch Ertl: 20 dole

P. Ladislav Kunc: titulní strana, 2, 4, 10, 12, 13, 14,
17, 19, 21, 24

Pavel Ingr: 9

TAJUPLNÝ OSTROV V POZLOVICÍCH

Dne 13. července 2025, v neděli v odpoledních hodinách, se mladí z naší farnosti vydali na dobrodružnou výpravu do Pozlovic u Luhačovic.

Osmnáct dětí, ve věku od šesti do šestnácti let, se společně se svými vedoucími ocitlo na Tajuplném ostrově, který byl tématem našeho letošního farního tábora.

Každý den přinesl nové výzvy a zážitky – od ranní rozcvičky přes týmové hry, tvořivé dílny a soutěže až po večerní program, kdy jsme si

společně zpívali a sdíleli své zážitky u ohně.

Nechyběl ani duchovní rozměr: ranní a večerní modlitba, zamyšlení nad biblickými příběhy a i mše svatá nebo

možnost svátosti smíření u našeho otce Ladislava.

K nezapomenutelným zážitkům patřil také výlet do Luhačovic, při němž jsme hráli týmové hry, nebo zdravotní lekce od našeho skvělého táborníka, která nás připravila na životní příhody/nehody.

Na Tajuplném ostrově na táborníky čekala velká celotáborová hra, při níž děti plnily nejrůznější úkoly, sbíraly indicie a odhalovaly tajemství našeho ostrova. Na zá-

věr nechybělo slavnostní vyhlášení a sladká odměna.

Atmosféra byla po celý týden skvělá – děti navazovaly nová přátelství, učily se spolupracovat a zároveň zažívaly spoustu radosti a smíchu.

Během tábora jsme se sblížili nejen společně, ale i s Bohem. Domů si všichni odvezli suvenýry a fotky, ale hlavně krásné vzpomínky a chuť se zúčastnit farního tábora i příští rok.

Martina Bartoňová

PROGRAM

čtvrtek 2. 10. Adorační den farnosti

- 7.30 K – společné zahájení adoračního dne
- 10.00 K – mše svatá v Domově pro osoby se zdravotním postižením
- 18.00 K – společné zakončení adoračního dne (poté mše svatá)

pátek 3. 10.

- 17.30 K – Milion dětí se modlí růženec, s našimi dětmi se připojíme modlitbou růžence k dětem celého světa
- 18.00 K – mše svatá

neděle 5. 10. 27. neděle v mezidobí

- 7.30 K – mše svatá
- 9.00 M – mše svatá
- 10.30 K – mše svatá
- 11.30 K – po hrubé mši svaté krátké setkání s rodiči budoucích prvko-munikantů (předání důležitých informací a přihlášek)
- 14.00 Drakiáda KCM ve spolupráci s Aeroklubem (u hangáru Aeroklubu)

neděle 19. 10. Misijní neděle

- 7.30 K – mše svatá
- 9.00 M – mše svatá
- 10.30 K – mše svatá

sobota 1. 11. Slavnost Všech svatých

- 7.30 K – mše svatá ze slavnosti
- 9.00 M – mše svatá ze slavnosti

neděle 2. 11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

- 7.30 K – mše svatá
- 9.00 M – mše svatá
- 10.30 K – mše svatá
- 14.30 K – dušičková pobožnost na hřbitově
- 15.00 M – dušičková pobožnost na hřbitově

PROGRAM

neděle 23. 11. Slavnost Ježíše Krísta Krále

- 7.30 K – mše svatá s představením arcidiecézního projektu Donátor
- 9.00 M – mše svatá
- 10.30 K – mše svatá s představením arcidiecézního projektu Donátor

neděle 30. 11. 1. neděle adventní

- 7.30 K – mše svatá
- 9.00 M – mše svatá
- 10.30 K – mše svatá
- 16.00 K – Adventní koncert ve farním kostele

pátek 5. 12.

Budou představeny ostatky sv. Carla Acutise, podrobný program s ostatky bude ohlášén později

- 18.00 K – mše svatá s prvními oratorii, po mši svaté návštěva sv. Mikuláše

pondělí 8. 12. Slavnost Panny Marie, počátek bez poskvrny prvotního hříchu *Doporučený zasvěcený svátek*

- 18.00 K – mše svatá ze slavnosti

čtvrtek 11. 12.

- 18.00 M – mše svatá, po mši svaté návštěva sv. Mikuláše

Tento program obsahuje výčet těch nejdůležitějších bohoslužeb a akcí. Ostatní budou sděleny v ohláškách.

K – koná se v Kunovicích, M – koná se v Míkovcích

Neprodejný list pro vnitřní potřebu Římskokatolické farnosti Kunovice.
Redakci tvoří Stanislava Fojtová, Petr Hanáček a P. Ladislav Kunc.

Farní časopis Klíč vychází obvykle na 1. neděli postní, na začátku školního roku a na 1. neděli adventní. Uzávěrka je 14 dní před vydáním. Příspěvky a komentáře můžete posílat na farní e-mail (fakunovice@ado.cz). Redakce si vyhrazuje možnost úpravy či zkrácení.

www.farnostkunovice.cz

6. – 10. 5. 2026

FARNÍ POUTNÍ ZÁJEZD

FLORENCIE – LUCCA – SIENA – ASSISI

BLIŽŠÍ INFORMACE A PŘIHLÁŠKY NA ZAČÁTKU NOVÉHO ROKU

